

malo podalje
la metra viso-
se očajno bo-
čas na lijevo,
asu ni makac.
sa osjećajem
i zapeo u pod-
agano i u ča-
onovna borba.
a u podvodno
j suši stvorilo
me, pa je mo-
morala napu-
sam se da će
odlučio se na
o potezati ni-
jlon tanak i
okolnost ma-
Popuštao sam
t bila preveli-
ona nešto po-
omena prošlo,
Valjala se ko-
o, i po talasi-
da je komad
jer nemam ni
obalu je pre-

srce mi je po-
sam ugledao
vno ne ulovi.
a čegrt (rola)
kako bi teti
ri kraju se je
a je duboka i
ekoliko njenih
odluku poći do
san bez kuke.
nagazim preko
i zrak jednim
n se dočepati
rukama i sa
ših cigaretu i
nitalkom« pra-
ni vodu u či-
koljenima, jer
reću da se po-
dam i pol kila

i borbom od kojih 20-25 minuta, taj se
vječno sjeća tih lijepih časova i pona-
vlja ih svojim drugovima. (Na tom
istom mjestu sam dana 9. XI. o. g.
ulovio štuku od 4.10 kg; obje sam pre-
dao u zadrugu).

Osobito me veselilo da sam taj us-
pjeh postigao štapom, rolom i blinke-

rom, te trokukama izrađenim u našoj
Karlovačkoj ribarskoj radionici, koja
mi je opetovano dokazala da smo do-
rasli da sami proizvodimo prvoklasne
produkte, koje smo ranije uvozili iz
inozemstva.

Vicić Anton

O ŠTUKI — RAZBOJNIKU

Štuba je na tako rđavu glasu, da je
to u narodu donekle već dokumentarno
utvrđeno. Treba samo da pomislimo ka-
ko se govori o štuki u jezeru šarana.
Možda bi ova riba stoga već davno bila
iskorijenjena ili bar postala velika ri-
jetkost, kad se ne bi cijejala kao hrana.
Mnogi se, dakako, ne mogu s njome pra-
vo sprijateljiti zbog štukinih bezbrojnih
kostiju, ali ima sladokusaca koji štuku
proglašavaju naročito poslasticom.
Štuka može prema tomu za to da za-
hvali što su je priznali kao vnijednu vr-
stu hrane, jer inače bi je ljudi progono-
nili bez obzira na održanje vrste, pa ma
njen loš glas i ne bio baš sasvim oprav-
dan. U životinjskom carstvu ima mno-
go gubitaka koje su ljudi namijeli živo-
tinjama na osnovu više ili manje po-
grješnog rasuđivanja o štetnosti nekih
životinja. Kako u stvari stoji pitanje sa
štukom?

Jedna od osobina, koja se najčešće
upotrebljava u vezi sa osobinom štuke,
izražava se rječju: »proždrljiva«. Ali
štuka u istini nije ni sa svojom proždr-
ljivošću tako zla kako se to kaže u na-
rodu. Ona ima samo određena razdoblja
u godini u kojima napada sve što joj
dođe pred gubicu — dakle ne samo ri-
be, nego i toplokrvne životinje, koje
eventualno susretne u vodi. U ostala
razdoblja može štuka da vidi najveće
poslastice kako plivaju oko nje, a da ih
ni ne pogleda. Pravi ribar; ma štuku ovu
su izmjenju u ponašanju te ribe priznali

svojim stručnim jezikom, veleći da je
»štuka u zamahu« ili da »nije u zama-
hu«, već prema tomu da li ima svoje
proždrljivo vrijeme ili ga nema. Moglo
bi se misliti da se u to, možda, ne smi-
jemo pouzdati. Ali u ovom slučaju pri-
roda je dala upravo jamstvo za pona-
šanje štuke.

Kad dođe vrijeme suzdržavanja za
štuku, onda su njeni zubi popustili i
meso oko njih je nateklo. Sprema se iz-
mjena zubiju, a te pojave kvare štuku ra-
dost žderanja. Ova razdoblja javljaju se
u mjesečnim razmacima. Nije baš doka-
zano da ova izmjena zubiju mora uvijek
da pada u vrijeme mijene mjeseca, ma
da u biljnom svijetu imamo također sli-
čnih veza između rasta i mjesečnih
faza.

Štuka je osim toga naročito proždrlji-
va, pošto se svrši vrijeme mriještenja.
Što se tiče mnoštva razbojništava, koje
treba pripisati štuki, u toj ju tački, vje-
rojatno, nadmašuje grgeč, a dostižu ju
i druge velike i jednako razbojnički ra-
spoložene ribe, kao što su losos, smud i
pastrva. Baš činjenica što štuka sebi
redovno nameće vrijeme posta, škodila
je njenu glasu, jer je ona onda priro-
dno u ostalom vremenu sklona da na-
doknađi sve što je propustila. Osim to-
ga računaju joj kao zločinstvo to što
ona naročito rado guta baš velike ribe,
jer su ove vrijednije, nego li broj ma-
njih riba iste ukupne težine. Sve u sve-
mu posjednici ribnjaka trebali bi da

paze samo na to da se štuki ne da prilike da uništava ribe, koje su vrednije, nego ona sama.

P. S. Redakcije. Čudnovato je koliko se mnogo razmimoilaze mišljenja ribara i o našim najpoznatijim ribama. Mi smo ovdje odštampani gornji članak, koji nam je došao iz istočne Evrope, jer ga djelimice možemo odobriti,

dok bi u drugim točkama mogao dati prilike za diskusiju. Na »akvarijskim štukama« nismo primijetili ništa o »izmjerni zuba«. Možda je to osebina »istočnih štuka«. Po našem iskustvu rast i akvarijska proždrljivost dokazuju da štuka uprkos svemu drži rekord proždrljivosti. (Iz »Švicarskih Ribarskih Novina«).

RAŠIRENOST AMERIČKOG RIJEČNOG RAKA

Jedan njemački list donio je slijedeći članak:

»Posljednjih decenija ugnijezdio se u našim rijekama američki riječni rak, koji je inače u Evropi stran. Tako se pojavio opasan takmac našim domaćim riječnim rakovima. Stoga je osobito zanimljivo da se vidi kako nauka suditi o borbi ovoga takmaka, koja se odigrava pred našim očima. Dr. phil. nat. Richard Bott sa prirodoslovnog muzeja u Frankfurtu na Majni, objavio je u naučnom časopisu »Die Umschau« raspravu, koja se bavi ovim problemom. U njoj ima slijedećih podataka:

Kad je pred više od pola stoljeća rakova kuga napala naše evropske riječne rakove, nije ostao pošteđen gotovo ni jedan rak. Svi su oni, mlađi ili stari, bez kakva vidljiva spoljašnjeg povoda pokazivali sklonost da napuste vode u kojima su stanovali i da otpažu nešto unutar kopna, da bi ondje uskoro uginuli. Smrtonosna zaraza počela je na evropskom zapadu, u Francuskoj, i valjala se polako, ali nezadrživo kroz više godina prema istoku, da se najzad raspline negdje u Rusiji. Odomda se ova kuga nije više pojavljivala. Niko nije znao, odakle je zaraza došla, čime je bila izazvana i kako će se moći u budućnosti spriječiti, ili kako će se voditi borba protiv nje. Da bi se ponovo naselile osirotjele vode rakovima, pokušalo se najprije istočnim močvarnim rakom, ali razočaranje nije izo-

stalo. Zatim su neki odgajivači rakova došli na misao da iz Sjeverne Amerike uvezu tamošnje riječne rakove i da ih razmnože u našim vodama, jer je bilo poznato da se s one strane Oceana zaraza nije bila pojavila. Kakvoća je američkih vrsta (naročito vrste »Orconectes Limosus, RAF.«) doduše manje vrijedna, nego kakvoća evropskih plemenitih rakova, njihove su makaze znatno manje, ali su evropski odgajivači rakova mislili, da je bolje da u našim vodama uopće imamo raka za jelo, nego da trajno budemo bez njega. Američki su rakovi uvezeni i razmnoženi na dva mjesta u Evropi: u Sjever. Francuskoj, gdje su životinje opet brzo izumrle, i u Novoj Marki, Njemačka. Ovdje su se američki rakovi brzo udomačili, i umnožili su se tako jako, da su god. 1916. prodrli u Srednju Odru, a god. 1926. pojavili su se čak kod Küstrina. Aktivnom proširenju od strane same životinje treba prije svega dodati još i pasivno proširivanje od strane čovjeka. (Trgovina rakovima!). Dok su se, naime, veliki komadi prodavali, malili su se, naprotiv, bez obzira odbacivali često u berlinske kanale. Na isti način treba protumačiti i to da se američki rakovi često poput ostrva nalaze u području velikih gradova, kao na pr. u Frankfurtu na Majni, Mainzu, Hamburgu itd. U toku decenija porasle su ove kolonije rakova, uz pomoć aktivnog proširivanja, toliko da na istoku Nje-